

סיפור האישי של מחליקת-הקרח האנגלית שנישאה לישראלי-ומבקשת ממנו גם

גילדה על הקרח

רמת אביב. הלכתי לשחות בבריכה של הרמלון והוא אמר: "אם תחליטי באמת לישאר בארץ, אתן לך עבודה". פניתי אליו והוא הסביר: "עליך ליצור בעצמך את העבודה. נקרא לך, מדריכת ספורט".

כעבור שבוע היו לי 20 חניכים לשעורי שחייה. בשעות שלאחר הצהרים הייתי משחקת בדמנטון וקרוקה עם הילדים.

אל תשאלו כמה סקרנים היו מופיעים שם, להתבונן בי שמתי לב במיוחד לכתור שחום מאד, בעל הופעה ספרדית.

נפגשתי אתו פעם-פעמיים, בהיותי עדיין בלהקה. בימים ההם, היה חברה של אחת מכנות הלהקה. יום אחד, חשתי שמישהו מתבונן בי בריכוז רב. הסתובבתי וראיתי אותו מתבונן בי בידו היתה חבילה. אמרתי שלום רגיל. הוא ענה: הבאתי לך מתנה, אני מקווה שתקבלי אותה.

אמרתי: "זה לא רגיל בשביל בחורה אנגליה לקבל מתנות מאדם זר".

הוא לא הבין אנגלית מספיק. הוא נראה כליכך אימלא! אמרתי לו: "תראה לי אותה". היה זה תיק לשמלת ערב, יקר ויפה מאד. הודיתי לו וקיבלתי את המתנה. היה זה הצעד הראשון בכיוון הלא-נכון. אבל איך אדם יכול לדעת?

כעבור ארבעה חודשים, היינו בעל ואשה.

***

הרבנים צעקי "מזד טוב"

ה לא היה דבר כל כך פשוט. הוא יהודי, אני נוצריה. כדי להתחתן, היינו נאלצים לטוס לקפריסין. עמי הוא לילד ה' ארץ, בן למשפחה אמידה. אולם היתה זו ה' פעם הראשונה שנמצא מחוץ לארץ. יידיים של אבי חיכו לנו בשהדהתעופה עם מכונות וזר' פרחים. התחתנו במשרד המפקח על הנושאים האזרחיים, ואחרי הטקס הקצר ערר לנו יידידו של אבי קבלת-פנים נהדרת.

בילינו שם שבועיים. התאהבתי באי הוה- חזרנו ארצה והקמנו בית. הופעתי ב' סרט סיפוריה של מונות. החלטנו שאנו רוצים צים בילד. בשביל כל אשה — זוהי שמחה גדולה. גם בשבילי. אבל כשהלכתי למסור את הבשורה לאמו של בעלי — היא כמעט התעלפה, יללה ונאנחה, כאילו קרה אסון. ובאמת, במונחים שלה — קרה אסון. כי לפי החוק היהודי הבן שעמד להיוולד יהיה ממור. אהבתי את ישראל ואת אנשיה והרגשתי שזה ביתי. לא ראיתי כל סיבה שלא אחליף את דמי ואהיה ליהודיה. ביתוד שזוה יוסף אושר כה גדול למשפחה בעלי. לשם כך הייתי צריכה להתחתן כדת זו כדון. אבל הזמן דחק.

לקחו אותי למיקוה בתל-אביב. הנשים ששמרו על המקום הורידו את הלאקה מצדי פורני. חשבתי שעוד יגזרו את שערי קשה לתאר את הרגשתי. היקאתי והרגשתי בחילה.

לולה בפורים

גילדה הבלונדית בעלת ה' שער בהתיר-לב, שהתחפשה בנשף פורים ללולה, הברדנית הגרמניה מהסרט המלאך הכחול.

כצעה בזירה

היתה כוכבת להקת המחליקות על הקרח, להקת הרדלרס. גילדה, בעלת הגזרה הנהדרת והשער הלבן, כבשה את ליבות הצופים בלהטוטיה.

השבוע פורסם פסקדין של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, בתביעה למוזנות. היתה זו תביעה שיגרתית, אחת מעשרות המתבררות מדי שבוע. אך הדמויות המעורבות לא היו שיגרתיות. האשה שתבעתי וקיבלתי-מוזנות בסך 400 לירות לחודש, היא אחת מנעורות הזוהר הבולטות ביותר של ישראל. גילדה דורן, האמנית האנגלית, שכאה ארצה עם להקת מחליקות על קרח, התפרסמה מעל לכל שעה שהחליטה להשתקע בארץ ונישאה לצבר תל-אביבי. נישואים אלה הובילו אל בית-המשפט המחוזי ואל תביעת המוזנות. על הדראמה האנושית החבויה מאחורי פסקהדין מספרת גילדה עצמה בעמודים אלה.

מאת גילדה דורן-סולל

תי לדעת שטעיתי. המדובר בנשואי לעמיחי סולל. הגעתי ארצה עם להקת הרדלרס, להקה של מחליקים על הקרח. הצטרפתי אליהם בהיותי ספורטאית חובבת. הם הציעו לי שכר טוב ונסיעה. ישראל היתה התחנה הראשונה שלי. במשך המישה חודשים הופענו ערב-ערב בזירה. חמישה חודשים אלה איפשרו לי להכיר את הארץ — ולהתאהב

אל ידו יכולתם לראות את כפות ידי ולמשש אותן, הייתם רואים בהן יב' לות. כמו של עובד אומה גם אני, בעצם, קצת כזו. אני אוהבת סלעים. אוספת אבי גים מכל מקום. מאילת, מהגליל, מצדי הדרכים. כשאני נוסעת עם חבורה לקיסריה, כולם עוסקים בקבאב ובשהיה ואילו אני נוטלת את-הפירה והולכת לחפש. אם אני מוצאת משהו עתיק — אין מאושרת ממני. את התחביב הזה נתנה לי ישראל.

היא גם נתנה לי דברים אחרים. את ההזדמנות לפסל, למשל. חיפשתי דרך ל' התבטא. ידידה לקחה אותי לקוסו אלול, הפסל המפורסם. הוא ידע בדיוק מה שאני רוצה. הוא למד אותי את הטכניקה היסודית: את המתכת ואת החימר. אחר כך אמר לי: "עשי מה שאת רוצה". פיסלתי אשה בהריון. היצירה נמצאת עדיין אצלו.

הצטרפתי לכיתה, אבל כעבור שבוע הייתי מעורבת בתאונת דרכים. היינו במכונית ליד עסיס, כאשר אוטובוס עלה עלינו. איש אחד נהרג. נפגעתי פגיעות פנימיות. לקחו אותי לבית-חולים תל-השומר, אך עם שחר הסתלקתי. היה לי בן, בן עשרה חודשים, שהיה זקוק לי — פצועה או לא פצועה. בעלי, עמי, נשאר שם, כשרגלו שבי' רה בחמישה מקומות ונתונה כולה בגבס. ישראל גם נתנה לי את ההזדמנות למלא את שאיפת חיי: לכתוב תרשימים קצרים ולהסריט אותם. כשאני עושה זאת — אני מאושרת.

***

"הייתי מדריכת שחייה"

עומת דברים אלה, נתנה לי ישראל את הכאב הגדול ביותר בחיי. תחילה חשבתי שזה אושר חיי. אחרי שבוע נוכח

בה. החלטתי שמכאן לא אוזו. כאשר עזבה הלהקה את הארץ, החלטתי להישאר. ככיסוי היו חמש לירות בלבד. פניתי אל הסתדרות ציוני בריטניה. קיבל אותי אדם בשם פיינבלום. מותק של איש. השאלה הראשונה ששאל אותי: "האם את יהודיה?". "הצבעתי על אפי ושאלתי: "האם זה נראה כך?". הוא צחק. "אין דבר, היכנסו כל אחד יכול להיכנס". פשוט לא היה לי איפה לישון, ורצייתי שיכניסו אותי להוטל. שאל אותי כמה זמן אני רוצה להישאר כאן. עניתי: "אני מקווה שלצמיתות. אני רוצה למצוא עבודה, אם אפשר". הוא הפנה אותי למישהו. נתנו לי 20 לירות עד ש' אכתדר. ככה, ישר, מבלי שיכירו אותי — ואני אפילו לא יהודיה.

צעד בכיוון הלא-יבון
יד שרכשתי לעצמי, עוד לפני כן, היה יהודה ארוני, מנהלו המנוח של מלון

נישאו גילדה דורן האנגלית ועמיחי סולל הישראלי. הם נאלצו לנסוע לקפריסין, שם קיבלו את פניהם ידידי אביה של גילדה. בצילום נראית גילדה כשהיא עונדת לעמיחי את טבעת הנישואין.

גם דבני

דורשת היום גילדה מבעל לוס עם בנה מבעלה הראש יודי (יוסף) בן 4'. על ברכיה של גילדה אחד

הזו

השניים

לבסוף

ניצבו

עברית.

מה? ה

לפני ה

פטי. ה

הרבנים

עכש

אלי ה

חשבת

אחרי ה

שאתי

ע

עלי. ה

מלהיות

בלילה,

